

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

- Φ.—Μπάμ μπούμ κανόνια, Περικλή...
 Π.— ὦ ἑορτὴ μεγάλη!..
 Φ.—Δοξολογία, τρικαντά, φτερὰ εἰς τὸ κεφάλι.
 Π.—Ἰσοῦ!.. εἰς τὴν Μητρόπολιν ὁ Βασιλεὺς πηγαίνει,
 κατόπιν ὁ Πρωθυπουργὸς καὶ διπλωμάται ξένοι.
 Φ.—Ὁ Βασιλεὺς μοῦ φαίνεται κατευχαριστημένος,
 διότι τὸ κορίτσι του ἐπροίκισε τὸ γένος.
 Π.—Ἰσοῦ καὶ ὁ Διάδοχος...
 Φ.— Χαιρέτα ἕως κάτω...
 Π.—Μὰ νά! καὶ ὄλο τῆς Αὐλῆς διαδίδει τὸ φουσάτο.
 Φ.—Ταράμ ταμτάμ, ταράμ ταμτάμ, μπάμ μπούμ βροντοῦν
 [κανόνια,
 καὶ γυναικεῖα φαίνονται ποδάρια ἑστὰ μπαλκόνια.
 Π.—Ζήτω λοιπὸν ὁ Βασιλεὺς μὲ ὄλα του τὰ μέλη.
 Φ.—Μὰ ζήτω κι' ὁ Πρωθυπουργός, ποῦ τὸ καλὸ μας θέλει,
 κι' ἠλάττωσε πρὸς πλουτισμὸν ἐκάστου ψωραλέου
 καὶ τὸν δασμὸν τοῦ σάπωνος τοῦ ἐκ πυρηνελαίου,
 καὶ Νομοσχέδιον βοσκῆς εἰσήγαγεν ἐσχάτως,
 ποῦ τὸ ἀνέπτυξαν πολλοὶ καθ' ὄλον του τὸ πλάτος,
 ἰδίως δ' ὁ Σιμόπουλος εἰς τοῦτο ἠσχολήθη,
 ἀλόγων δὲ καὶ λογικῶν ἐχάρησαν τὰ πλήθη.
 Ἐνῶ δὲ μέλλον ρόδινον ἐμπρὸς μας ὑποφύσκει
 βλέπω τὸ ἔθνος σύσσωμον ἑστὸ Κεντρικὸν νὰ βόσκη,
 κι' ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς ἀφίνει τὰ κολλάρια
 καὶ βγαίνει ἀρχιτοσέλιγκας μὲ γκλίτσα καὶ μὲ λιάρα.
 Π.—Οἱ παππαρίγκοι μάνα καὶ σία ὄλ' οἱ φλόκοι...
 ἰσοῦ!.. περνᾷ τὸ ναυτικὸν μετὰ τοῦ Θεοτόκη,
 ποῦ τώρα ἐρασκέλωσε μαούνας καὶ φεργάδες
 καὶ τὰ νερά του ἔχασε μ' αὐτοὺς τοὺς Δεσποτάδες,
 καὶ τοῦ παραφορτώθηκε ὁ ἅγιος Κηθύρων,
 ἢ δὲ δευτέρα ἔγινε τῆς πρώτης πλάνης χείρων,
 κι' ὀλίγου δεῖν ὁ ἅγιος, καθὼς παντοῦ μανθάνω,
 τὴν πατερίτσα θάσπαζε ἑστὸν Ἰπουργὸ ἀπάνω.
 Φ.—Ἐλύσσαξαν, βρὲ Περικλή, μ' αὐτοὺς τοὺς Δεσποτάδες
 κι' ἐπίσκοποι μᾶς ἔρχονται καὶ φαρδομανικάδες
 νὰ μελετήσουν σοβαρῶς τοῦ κλήρου τὸ συμφέρον
 κι' ἐκόπη τὸ συσσίτιον τῶν νταυλοκαλογέρων,
 καὶ ἑστὸ φτερὸ σηκώθηκαν γι' αὐτὸ οἱ καλογέροι
 καὶ μὲ τὴ μύτη ἀρχισαν νὰ τρίθουν τὸ πιπέρι.
 Κι' ὁ ἅγιος Πανάρετος, Δεσπότης Μεσσηνίας,
 καθυποβάλλει, Περικλή, πολλὰς χειροτονίας,
 κι' εὐρέθ' εἰς χεῖρας του σωρὸς ἐγγράφων σκοπισμένων,
 τὰ μάλιστα δὲ πονηρῶν καὶ πλαστογραφημένων.
 Ἀλλὰ ἐγὼ εἰς ὄλ' αὐτὰ ποσῶς δὲν δίδω πίστιν
 καὶ ὑπολήπτομ' ἕκαστον τῆς Ἐκκλησίας μύστην,
 καὶ τὴν ἀγίαν των εὐχὴν ἐπιθυμῶ νὰ ἔχω
 καὶ ὠπλισμένος μὲ αὐτὴν εἰς τὰ βουνὰ νὰ τρέχω,

καὶ ἀποφεύγων πειρασμοὺς μεγάλους καὶ ποικίλους,
 νὰ τρώγω μέλι ἄγριον, ἀκρίδας, κροκοδείλους,
 καὶ λέοντας νὰ πολεμῶ διὰ χεῖρὸς ἀλκίμου...

Π.—Ἄς ἔχῃς ὄλων τὴν εὐχὴν...

Φ.— Καὶ σὺ τὴν ἰδική μου.

Ἄλλ' ἄς ἰδοῦμε, Περικλή, καὶ ἄλλο τὴν παράτα.

Π.—Τῶν διαφόρων Πρεσβειῶν διαβαίνουν τὰ φουσάτα.

Φ.—Ταράμ ταμτάμ, ταράμ ταμτάμ... ὀργήγορα χαιρέτα.

Π.—Κυττάζω μᾶς μελαχρινῆς τὴν ἄσπρη καλτσοδέτα.

Φ.—Ντράπου, καυμένη Περικλή, μὴ βλέπῃς ἑστὰ μπαλκόνια,
 θυμήσου ἄλλο, μασκαρᾶ, τὰ περασμένα χρόνια,
 θυμήσου ποῖα ἔνδοξος ἀνέτειλεν ἡμέρα.

ἰδέ... ἰδέ... ὁ Γερμανὸς σηκώνει τὴν παντιέρα,

κι' ὁ Γερμανὸς ὁ Καλλιγᾶς μπαστούνια τὰ εὐρήκε

κι' ἄλλο ἄγγουρι ἔξαφνα ἑστὴ μέση μᾶς ἐβγήκε,

καὶ τοῦ κλεινοῦ Πρωθυπουργοῦ ἐκόπη ὄλ' ἡ φόρα

κι' ὁ Γερμανὸς δὲν θὰ γενῆ Μητροπολίτης τώρα.

Ὁ δ' ἅγιος Μεθόδιος, ὡς ἀσφαλῶς μανθάνω,

ἀντὶ νὰ πάη, Περικλή, ἑστὸν Γολγοθᾶ ἐπάνω,

τὸ ἔστριψε διὰ νυκτὸς κι' ἐπήγε εἰς τὴν Σύρον

νὰ κλάυση καὶ τὴν μοῖραν του καὶ σύμπαντα τὸν κληρὸν,

ἀλλὰ κι' ἐκεῖ τὸν κυνηγᾷ καὶ τὸν καταδιώκει

τὸ φρικαλέον φάντασμα τοῦ πλάνου Θεοτόκη.

Καὶ ὄπου πᾶς, βρὲ Περικλή, ἄγιους θ' ἀπαντήσης,

καὶ σοβαρὰς περὶ αὐτῶν θ' ἀκούσης συζητήσεις,

κι' ἐπλήθυναν οἱ ἅγιοι ὡς κόπρος τοῦ Αὐγείου

κι' ἴσως κι' ἐμένα νὰ ἰδῆς μὲ στέφανον ἄγιου.

Π.—Βουδάσου τώρα, Φασουλῆ, καὶ ἡ Βουλὴ διαδίδει.

Φ.—Εἰς τὸ Παλάτι σήμερα θὰ φᾶνε οἱ καυμένοι.

Ὁ Βασιλεὺς τοὺς προσκαλεῖ νὰ τοὺς εἰπῆ σπολλάτη,

μικρὸν δὲ κλάσμα τῆς προικὸς θὰ φᾶνε ἑστὸ Παλάτι,

διότι ἐκοπίασαν μὲ ὄλα τὰ σωστά των

διὰ πολλὰ συμφέροντα τῶν Μεγαλειοτάτων,

καὶ τώρα γιὰ τοὺς κόπους των καὶ γιὰ θυσίαις τόσαις

τοὺς πρέπει ζεῦκι δυνατὸ καὶ χίλιας ὀκτακόσαις.

Μὰ ἴσως φᾶνε μὲ αὐτοὺς κι' ἀγωνισταὶ μεγάλοι,

ἢ Γκαλουλέϊ δηλαδὴ, ὁ Τοσέτων καὶ οἱ ἄλλοι.

Π.—Ταράμ ταμτάμ, ταράμ ταμτάμ... ἡ τελετὴ τελεῖται...
 μαῦρ' εἶναι νύκτα ἑστὰ βουνὰ κι' ὁ κλέφτης ξεσπαθώνει.

Φ.—Ἐμπρός... ὀπλίσου ἄργήγορα, διαβόλου μπεχλιθάνη,

καὶ ἡ ἀντιπολίτευσις κουνήματα θὰ κἀνη.

Π.—Σίγα δι' ὄνομα Θεοῦ...

Φ.— Μεταβολή, μαζέτα...

ἔδω τὸ βόλι ἀντηχεῖ κι' ἀστράφτ' ἡ μπαγιονέτα.

Π.—Ἰλιγγιῶ, βρὲ Φασουλῆ, καὶ τούρτουρας μὲ πιάνει.

Φ.—Ἀπεφασίσθη, λέγεται, ἀπὸ τὸν Δεληγιάννη

πρὸς ἱερὰν ἀνάμνησιν τῆς Λαύρας, μασκαρᾶ,

νὰ γίνετ' ἐπανάστασις τὸν χρόνον μιὰ φορά.

Π.—Βρὲ τί μου λές;

Φ.— Παρὸλ ντοννέρ... θὰ ἔχωμε τὰ ἴδια...

νά! ὁ Λεβίδης προχωρεῖ μὲ κοπτερὰ λεπίδια.

Π.—Θεὸ μου! τί κουνήματα...

Φ.— Κουνήσου, βρὲ σακάτη,

κι' ἐν μύρτου χλωερῷ κλαδί Κολοκοτρώνη κράτει.

Δὲν πρέπει τὸ περίσσευμα ὀλίγοι νὰ τὸ τρῶνε...

Π.—Ὅρσε πέντ' ἔξη χαστουκίαις, μωρὲ τυραννοκτόνε.

